

Ефросина прекъсна разговора си съ Адриана и се отпрати къмъ Иваница. Сложи ръце на раменетѣ му и почувствува какъ юношата потрепера отъ докосването ѝ.

— Защо бързашъ да избѣгашъ, князь Иоаница? Толкова ли се боишъ отъ Ефросина?

Смѣхъ сгърчи устнитѣ на юношата.

— Иваница не се бои отъ нищо. Най-малко отъ една хетера, — и тихо прибави: — Мога ли да знамъ, колко перпери ще получишъ отъ василевса за тази услуга?

Жената отстъпи назадъ внезапно побледнѣла отъ жестоката обида. Сълзи блеснаха въ очитѣ ѝ. Тя бавно сне отъ прѣста си огромния смарагдъ. Подаде го на княза.

— Василевсътъ не може да ми плати повече отъ това, което струва този прѣстенъ. Ти не познавашъ Ефросина... Вземи го.

Иваница остана неподвиженъ.

— Вземи — повтори властно тя и добави съ внезапно потъмнѣлъ, треперящъ гласъ. — Вземи. Давамъ ти го, защото те обичамъ . . .

Пое ржката му съ преданна нѣжностъ и сложи прѣстена на показалеца.

Каква пантомимка . . . Какъ изкусно играе това, което сѣ ѝ заповѣдали — си мислѣше съ безкрайна тъга Иваница и като направи знакъ на Теофила, се отпрати къмъ вратата.

— Нали ще дойдешъ утре вечеръ пакъ? — попита тихо хетерата, когато си обличаха намѣткитѣ въ предверието.

— Не — отвърна хладно варваринтъ, сне прѣстена и ѝ го подаде.

Тя поклати глава.

— Дадохъ ти го за споменъ отъ тази вечеръ . . . каза и скръсти ръце.

— Вземи го, княже. У насъ това е обичай . . . — добави Теофилъ. — Инакъ, ще обидишъ домакинята.

Иваница рѣзко и неловко се поклони, сложи кожената си шапка и изтича по стълбитѣ, последванъ отъ тѣлохранителитѣ и останалитѣ мъже, които набързо се сбогуваха съ Ефросина.